

8. Zarzut ósmy oparty na twierdzeniu, że Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia krytycznych elementów zaskarżonej decyzji, takich jak wniosku, że opodatkowanie K SZ na podstawie rozdziału 5 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 mogło zostać zastosowane bez trudności i nieproporcjonalnego obciążenia w oparciu o test funkcji decyzyjnych i zarządczych.
9. Zarzut dziewiąty, w ramach którego strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza także zasadę dobrej administracji, która wymaga, aby Komisja zapewniła przejrzystość i przewidywalność prowadzonych przez nią postępowań administracyjnych oraz aby wydawała decyzje w rozsądnych terminach. Nieracjonalne jest to, że przygotowanie decyzji o wszczęciu dochodzenia w niniejszej sprawie zajęło Komisji ponad cztery lata oraz to, że decyzja w przedmiocie kwestionowanego środka została wydana ponad sześć lat po jego wejściu w życie.

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2019 r. – DS Smith i DS Smith International/Komisja

(Sprawa T-747/19)

(2020/C 27/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DS Smith plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i DS Smith International Ltd (Londyn) (przedstawiciele: C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, adwokat M. Peristeraki i K. Desai, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że nie została przyznana niezgodna z prawem pomoc państwa, stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych w zakresie, w jakim uznano w niej, że niezgodna z prawem pomoc państwa została przyznana, oraz uchylenie nałożonego na Zjednoczone Królestwo obowiązku odzyskania domniemanej pomocy państwa uzyskanej w tym kontekście przez skarżące (art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim artykuły te zobowiązują Zjednoczone Królestwo do odzyskania domniemanej pomocy państwa, oraz
- w każdym wypadku obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie zrozumiała kontekst, cel i funkcjonowanie obowiązujących w Zjednoczonym Królestwie przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) w odniesieniu do traktowania zysków finansowych przeznaczonych do obrotu. Wnioski, do których doszła Komisja w zaskarżonej decyzji są oparte na szeregu oczywistych błędów. W szczególności Komisja popełniła oczywiste błędy co do rozumienia ogólnego systemu podatkowego Zjednoczonego Królestwa, rozumienia celów systemu KSZ, konkretnego zakresu zwolnienia podatkowego dla finansowania grup oraz definiowania umów kwalifikowanej pożyczki.

2. Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie zinterpretowała zwolnienie podatkowe dla finansowania grup jako zwolnienie podatkowe, a więc jako korzyść. W odniesieniu do zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu zwolnienie podatkowe dla finansowania grup stanowi przepis dotyczący opodatkowania oraz część definicji granic przepisów dotyczących K SZ, nie zaś selektywną korzyść. Komisja nie przedstawiła żadnej analizy ilościowej w celu wykazania, że została przyznana korzyść, a w braku przekonującego dowodu na to, że kwestionowany środek skutkuje przyznaniem korzyści zaskarżona decyzja nie może zostać utrzymana.
3. Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu, że Komisja błędnie określiła system referencyjny dla oceny skutków przepisów dotyczących K SZ oraz błędnie określiła przepisy dotyczące K SZ jako zbiór przepisów odrębny od obowiązującego w Zjednoczonym Królestwie ogólnego systemu podatku od osób prawnych. Komisja nie zrozumiała prawidłowo celu przepisów dotyczących K SZ i nie uwzględniła przysługującego Zjednoczonemu Królestwu zakresu uznania.
4. Zarzut czwarty oparty na twierdzeniu, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ramach analizy pomocy państwa oraz posłużyła się błędnymi kryteriami przy ocenie kwestii porównywalności. Komisja nie uwzględniła różnicy w poziomie ryzyka dla podstawy opodatkowania w Zjednoczonym Królestwie między pożyczką na rzecz podmiotu wchodzącego w skład grupy, który jest opodatkowany w Zjednoczonym Królestwie, a pożyczką na rzecz wchodzącego w skład grupy podmiotu, który nie jest opodatkowany w Zjednoczonym Królestwie oraz doszła na tej podstawie do nieracjonalnego wniosku, że pożyczka udzielona wewnątrz grupy jest porównywalna z pożyczką udzieloną podmiotowi trzeciemu.
5. Zarzut piąty oparty na twierdzeniu, że nawet jeśli kwestionowane środki dotyczące ZSK prima facie stanowiły pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, to w zaskarżonej decyzji błędnie uznano, że nie istnieje uzasadnienie, które można by przedstawić na poparcie twierdzenia, że kwestionowane środki są zgodne z przepisami Unii w dziedzinie pomocy państwa. Co więcej, zaskarżona decyzja jest nieracjonalna i niespójna ze względu na to, że Komisja prawidłowo przyjęła, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (Przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadniony w wypadkach, gdy jedynym powodem zastosowania opodatkowania K SZ jako rozwiązania alternatywnego przewidzianego w rozdziale 5 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 byłby test „kapitału powiązanego w Zjednoczonym Królestwie”, dlatego że w praktyce test ten może być nadmiernie trudny do przeprowadzenia, mimo że Komisja bez przedstawienia wystarczającego uzasadnienia twierdzi jednocześnie, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 nigdy nie jest uzasadniony w wypadkach, gdy przeprowadzenie testu funkcji decyzyjnych i zarządczych skutkowałoby zastosowaniem opodatkowania K SZ na podstawie rozdziału 5 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010. W istocie test funkcji decyzyjnych i zarządczych jest nadmiernie trudny do zastosowania w praktyce, wobec czego Komisja powinna była uznać, że rozdział 9 części 9A jest uzasadniony także w kontekście tego testu, a tym samym, że nie doszło do przyznania pomocy państwa.
6. Zarzut szósty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że jeżeli zaskarżona decyzja zostanie utrzymana, to jej wykonanie poprzez odzyskanie od skarżących domniemanej pomocy państwa naruszy podstawowe zasady prawa Unii, w tym swobodę przedsiębiorczości oraz swobodę świadczenia usług, zważywszy że w wypadku skarżących przedmiotowe K SZ są usytuowane w innych państwach członkowskich.
7. Zarzut siódmy oparty na twierdzeniu, że nakaz odzyskania wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami Unii.
8. Zarzut ósmy oparty na twierdzeniu, że Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia krytycznych elementów zaskarżonej decyzji, takich jak wniosku, że opodatkowanie K SZ na podstawie rozdziału 5 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 mogło zostać zastosowane bez trudności i nieproporcjonalnego obciążenia w oparciu o test funkcji decyzyjnych i zarządczych.
9. Zarzut dziewiąty, w ramach którego strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza także zasadę dobrej administracji, która wymaga, aby Komisja zapewniła przejrzystość i przewidywalność prowadzonych przez nią postępowań administracyjnych oraz aby wydawała decyzje w rozsądnych terminach. Nieracjonalne jest to, że przygotowanie decyzji o wszczęciu dochodzenia w niniejszej sprawie zajęło Komisji ponad cztery lata oraz to, że decyzja w przedmiocie kwestionowanego środka została wydana ponad sześć lat po jego wejściu w życie.